

PARAULA I VIDA

Animem-nos a l'amor fratern i a les bones obres

El Sant Pare Benet XVI, en el missatge que ha adreçat a tots els fidels per a la Quaresma, proposa com a llum per als nostres passos, en el camí de conversió i de creixement personal vers la Pasqua, les paraules de la Carta als Hebreus: «**Fixem-nos els uns en els altres per animar-nos a l'amor fratern i a les bones obres**» (He 10, 24) Vol que reflexionem sobre allò que constitueix el centre essencial de la vida cristiana: l'amor. I això des dels tres aspectes que aquest verset de l'Esclatua posa en relleu: **l'atenció al proïsme, la reciprocitat i la santedat personal.**

1. En primer lloc, hi ha la invitació a **fixar-nos**, a vetllar, a estar atents, perquè tenim una responsabilitat envers els nostres germans. És el que demana també l'autor de la carta quan convida a «*fixar la nostra mirada en Jesús*», l'Apòstol i Summe Sacerdot de la nostra fe (He

3,1). «Invita —diu el Papa— a fixar la mirada en l'altre, sobretot en Jesús, i a estar atents els uns envers els altres, a no mostrar-nos estranys, indiferents al destí dels germans». En el cristià, no pot haver-hi desinterès envers els altres perquè «el gran manament de l'amor al proïsme exigeix i urgeix a prendre consciència que tenim una responsabilitat respecte a aquell que, com jo, és criatura i fill de Déu», i d'aquesta consciència neix una mirada que fa créixer la fraternitat i nodreix la solidaritat.

Això significa interessar-se concretament en les necessitats materials del proïsme, però comporta al mateix temps desitjar el seu bé en tots els sentits: físic, moral i espiritual. Per això Benet XVI ens recorda un aspecte de la vida cristiana que potser ha caigut en l'oblit: **la correcció fraterna**. En una societat on l'individualisme i el relativisme ètic estan de moda, cal redescobrir «la importància de la correcció fraterna, per a caminar plegats cap a la santedat». Dir-nos les coses, i dir-nos-les amb amor.

2. Aquest anhel de progressar junts en la bondat i en la veritat, és l'únic que ha de motivar el nostre fixar-nos «els uns en els altres», perquè l'amor no és perfecte si no genera **reciprocitat**. La visió i la pràctica cristianes són sempre personalistes, és a dir, consideren el valor de cada ésser humà com a persona; però no són mai individualistes, perquè subratllen sempre al mateix temps la importància de la comunitat i eduquen a cercar allò que «*porta la pau i que edifica la comunitat*» (Rm 14,19), sense cercar el propi benefici «*sinó el bé de tots, perquè se salvin*» (1Co 10,33). Les accions de cadascú, en bé i en mal, influeixen no tan sols en un mateix sinó també en els altres, perquè sempre la nostra existència està entrellaçada amb la dels altres i tant el pecat com les obres de caritat tenen també una dimensió social.

3. Per això ens cal caminar plegats «**per animar-nos a l'amor fratern i a les bones obres**». Aquest és el sentit de tota vida humana: créixer i desenvolupar en nosaltres un amor cada vegada més gran i més profund envers qualsevol proïsme, fins i tot l'enemic, i així arribar a ser perfectes en l'amor com ho és el nostre Pare celestial (cf. Mt 5,43-48).

El temps de Quaresma és un temps especialment idoni per a avançar significativament en aquest camí de santedat que l'Església any re any ens torna a proposar. L'Esperit Sant ens ajudarà a la conversió de cor i a l'amor fratern!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

El servei de la Missa per televisió

► El passat 26 de febrer, el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, presidí la missa que es retransmet els diumenges i les festes per TVE 2 en català, en el programa *La Missa*. El motiu de la presència del cardenal era que fa vint anys que té cura d'aquesta celebració Mn. Manuel Valls i Serra, rector de la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià. Aquest programa fa un gran servei sobretot a les persones que per diverses raons no poden assistir a la missa de les seves parròquies o comunitats. És un programa molt escoltat i les homilies de Mn. Valls són molt apreciades pels televidents. Cal agrair aquest bon servei que fan tant TVE Catalunya, com Mn. Valls amb els seus col·laboradors i les corals i els membres de comunitats cristianes de tot Catalunya que participen a les celebracions.

GLOSSA

Una visita important

M'explicava un noi d'uns vint anys que la seva mare, quan ell era infant, l'havia iniciat en una devoció: fer una visita a Jesús a la capella del Santíssim, on es guarda el pa consagrat, l'eucaristia, presència de Jesucrist entre nosaltres. Anar a passar una estona davant el sagrari de l'església parroquial o d'alguna altra església que es trobessin en algun desplaçament o passeig per la ciutat per fer companyia al Senyor durant una estona. «La mare», em deia el xicot, «m'indicava que em senyés com ella m'havia ensenyat, que el saludés com a un amic, que fes una estona breu de silenci per sentir-lo a prop i que després parlés amb Ell, que fes pregària i que acabés amb el Parenostre. La mare em deia que allò era com anar de visita, però una visita important. Anar a veure Jesús. A vegades hi anava sol o amb algun amic, quan sortíem de l'escola. Més gran, a l'adolescència, vaig deixar de fer-ho. Ara he tornat a anar-hi, a vegades amb la noia amb qui surto, a la parròquia o a l'església d'un poble o a alguna ermita, quan anem d'excursió.»

«Mentre sopaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí i, tot donant-lo als deixebles, digué: Preneu, mengeu-

ne: això és el meu cos» (Mt 26,26). El culte a l'Eucaristia, reservada perquè pugui ser venerada pels fidels, és una bona possibilitat per apropar-se a Jesús. La visita al Senyor en el sagrari, anar a trobar Crist, és una devoció antiga i arrelada. L'adoració silenciosa a la presència misteriosa de Jesús entre nosaltres —enmig nostre perquè ens estima— continua significat el reconeixement al seu lliurament a nosaltres per Amor.

Acollir Jesús en l'Eucaristia és acollir-lo a Ell mateix. Fer companyia a Jesús en l'Eucaristia és fer-li companyia a Ell mateix. Anar a trobar Jesús en la contemplació, en l'adoració, és un reconeixement de la presència real de l'Amor de Déu entre nosaltres. Una presència dinàmica, que actua en les persones, les transforma, les referma en la missió de fe, de ser testimonis, les enforteix en l'Amor i les impulsa al servei, especialment entre els més necessitats, perquè la visita freqüent fa més natural veure en els altres el rostre de Jesús per tal que esdevingui realitat que «tot allò que feieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho feieu» (Mt 25, 40).

Enric Puig Jofra, SJ

Vaticà II: un Concili sobretot pastoral

Fragment de l'homília del beat Joan XXIII, pronunciada el dia 11 d'octubre de 1962 —ara fa 50 anys— en l'obertura del Concili Vaticà II.

«Cal que aquesta doctrina, certa i immutable, que ha de ser respectada fidelment, sigui aprofundida i presentada d'una manera que respongui a les exigències de la nostra època. En efecte, una cosa és el dipòsit de la mateixa fe, és a dir, les veritats contingudes en la nostra doctrina venerable, i una altra cosa és la forma sota la qual aquestes veritats són enunciatades, però sempre amb el mateix sentit i el mateix abast. [...] Per això, s'haurà de recórrer a una forma d'exposició que correspongui millor a un ensenyament de caràcter sobretot pastoral.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE III DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 20,1-17)

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules: «Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi.

No prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom. Celebra el repòs sagrat del dissabte.

Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida, al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d'un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d'ell.»

▶ Salm responsorial (18)

R. *Senyor, vós teniu paraules de vida eterna.*

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.

Els preceptes del Senyor són planers, / omplen el cor de goig; / els manaments del Senyor són transparents, / il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

Són més desitjables que l'or fi, / més que l'or a mans plenes; / són més dolços que la mel / regalimant de la bresca. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1, 22-25)

Germans, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 2,13-25)

Quan s'acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare». Els deixebles recordaren allò que diu l'Esclat: «El zel del vostre temple em consumia». Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies». Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos.

Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'esclat i en aquesta paraula de Jesús.

Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la pelegrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou què hi ha a l'interior de cada home.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 20,1-17)

En aquellos días, el Señor pronunció las siguientes palabras: «Yo soy el Señor, tu Dios, que te saqué de Egipto, de la esclavitud. No tendrás otros dioses frente a mí.

No pronunciarás el nombre del Señor, tu Dios, en falso. Porque no dejará el Señor impune a quien pronuncie su nombre en falso. Fijate en el sábado para santificarlo.

Honra a tu padre y a tu madre: así prolongarás tus días en la tierra que el Señor, tu Dios, te va a dar. No matarás. No cometerás adulterio. No robarás. No darás testimonio falso contra tu prójimo. No codiciarás los bienes de tu prójimo; no codiciarás la mujer de tu prójimo, ni su esclavo, ni su esclava, ni su buey, ni su asno, ni nada que sea de él.»

▶ Salmo responsorial (18)

R. *Señor, tú tienes palabras de vida eterna.*

La ley del Señor es perfecta / y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel / e instruye al ignorante. R.

Los mandatos del Señor son rectos / y alegran el corazón; / la norma del Señor es límpida / y da luz a los ojos. R.

La voluntad del Señor es pura / y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos / y enteramente justos. R.

Más preciosos que el oro, / más que el oro fino; / más dulces que la miel / de un panal que destila. R.

Jesús expulsa els mercaders del temple.
Pintura del Giotto, Capella Scrovegni,
Pàdua (Itàlia)

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Corintios (1Co 1,22-25)

Hermanos:

Los judíos exigen signos, los griegos buscan sabiduría; pero nosotros predicamos a Cristo crucificado: escándalo para los judíos, necedad para los gentiles; pero, para los llamados —judíos o griegos—, un Mesías que es fuerza de Dios y sabiduría de Dios. Pues lo necio de Dios es más sabio que los hombres; y lo débil de Dios es más fuerte que los hombres.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 2,13-25)

Se acercaba la Pascua de los judíos, y Jesús subió a Jerusalén. Y encontró en el templo a los vendedores de bueyes, ovejas y palomas, y a los cambistas sentados; y, haciendo un azote de cordeles, los echó a todos del templo, ovejas y bueyes; y a los cambistas les esparció las monedas y les volcó las mesas; y a los que vendían palomas les dijo: «Quitad esto de aquí; no convirtáis en un mercado la casa de mi Padre.» Sus discípulos se acordaron de lo que está escrito: «El celo de tu casa me devora.» Entonces intervinieron los judíos y le preguntaron: «¿Qué signos nos muestras para obrar así?» Jesús contestó: «Destruid este templo, y en tres días lo levantaré.» Los judíos replicaron: «Cuarenta y seis años ha costado construir este templo, ¿y tú lo vas a levantar en tres días?» Pero hablaba del templo de su cuerpo. Y, cuando resucitó de entre los muertos, los discípulos se acordaron de que lo había dicho, y dieron fe a la Escritura y a la palabra que había dicho Jesús.

Mientras estaba en Jerusalén por las fiestas de Pascua, muchos creyeron en su nombre, viendo los signos que hacía; pero Jesús no se confiaba con ellos, porque los conocía a todos y no necesitaba el testimonio de nadie sobre un hombre, porque él sabía lo que hay dentro de cada hombre.

COMENTARI

Jesús, el nou temple

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 2Re 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30 ■ **dimarts**: Dn 3, 25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35 ■ **dimecres**: Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19 ■ **dijous**: Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23 ■ **divendres**: Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34 ■ **dissabte**: Os 6,1-6 / Sl 50 / Lc 18, 9-14 ■ **diumenge** vinent, IV de Quaresma (lit. hores 4a setm.): 2Cr 36,14-16.19-23 / Sl 136 / Ef 2,4-10 / Jn 3,14-21.

L'episodi de l'expulsió dels venedors del temple, en Joan, es troba al començament de l'activitat de Jesús. És un episodi paradigmàtic de l'actuació de Jesús a Jerusalem segons Joan i dona el to del que serà l'enfrontament entre Jesús i «els jueus» en aquest evangeli. Com acostuma a passar en les narracions dels signes de Jesús de Joan, l'interès de la narració no són tant els detalls de l'episodi com el sentit i la significació del gest profètic de Jesús. Això es fa palès en tant que la narració n'ofereix una doble interpretació.

Primer, s'esmenta una coneguda sentència de Jesús sobre la destrucció del temple: «Destruïu aquest temple i jo el

tornaré a aixecar en tres dies» (cf. Mc 14, 58; Mt 26,61; Ac 6,14). La peculiaritat de Joan és que aplica aquesta sentència al mateix Jesús: «Ell es referia al santuari de la seva persona».

D'acord amb aquesta interpretació, el missatge de l'episodi de l'expulsió és que la persona de Jesús substitueix el temple. Aquest ensenyament resulta especialment emfàtic a la fi del segle I, quan apareix Joan i el temple de Jerusalem ja fa anys que ha estat destruït. La persona de Jesús és el nou temple on els cristians adoren Déu en Esperit i en Veritat (cf. Jn 4,23-24).

Però encara hi ha una segona interpretació de l'escena de l'expulsió. L'evange-

li subratlla que la sentència de Jesús sobre el temple només s'entén a la llum de la resurrecció de Jesús, el moment de la fe: «Cregueren en l'esclat i en la paraula que havia dit Jesús». Amb això, Joan aporta una llum molt posterior a l'esdeveniment. És la llum de la Pasqua, que ha estat el marc d'aquesta escena (Jn 2, 13) i de tot l'evangeli (6,4; 11,55; 12,1; 13,1; 19,14; 19,37).

Aquesta llum és la que il·lumina tota l'actuació de Jesús segons Joan. És el punt de mira just per a la lectura de l'evangeli: només des de la Pasqua es pot copsar la veritable dimensió de la vida de Jesús.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

11. Jesús i la purificació del temple

Segons l'evangeli de Joan, quan li pregunten a Jesús quin senyal pot donar que l'autoritzi a expulsar els vedadors de vedells, moltons i coloms i els canvistes del temple, la resposta de Jesús és: «Enderroqueu aquest temple i en tres dies el reedificaré» (Jn 2,19). El seu signe és creu i resurrecció. La creu i la resurrecció el legitimen com aquell que instaura el culte autèntic. Jesús es justifica per la seva passió —el signe de Jonàs, que ell dóna a Israel i al món.

Però la paraula va encara més a fons. Amb raó Joan diu que els deixebles van comprendre la paraula en tota la seva profunditat solament quan en feren memòria després de la resurrecció —fent-ne memòria a la llum de l'Esperit Sant com a comunitat dels deixebles, com a Església.

Amb Jesús arriba un nou culte en un temple no construït per homes. Aquest temple és el seu cos —el Ressuscitat que aplega els pobles i els uneix en el sagrament del seu cos i de la seva sang. Ell mateix és el nou temple de la huma-

nitat. Amb la seva resurrecció comença una manera nova d'adorar Déu, ja no en aquesta o en aquella muntanya, sinó «en esperit i en veritat» (Jn 4,23).

El record dels deixebles ha reconegut Jesús en el just que pateix: el zel per la casa de Déu el duu a la passió, a la creu. Aquest és el gir bàsic que Jesús ha donat al tema del zel. Ha transformat en el zel de la creu el zel que volia servir Déu mitjançant la violència. Així ha establert definitivament el criteri per al zel autèntic —per al zel de l'amor que es dóna. Segons aquest zel s'ha d'orientar el cristià; en això consisteix la veritable resposta a la qüestió sobre el zelotisme de Jesús.

Aquesta interpretació es confirma amb l'episodi amb què Mateu conclou la narració de la purificació del temple. «En el temple se li acostaren paralítics i cecs i els guarí» (21,14). Al mercat dels animals i als negocis amb diners, Jesús hi contraposa la seva bondat guardadora. Aquesta és la veritable purificació del temple.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

Amarga la festa dels sentits?

En la primera nota a peu de pàgina de la primera encíclica de Benet XVI, *Deus caritas est* (2006), se cita un fragment de Friedrich Nietzsche, el mestre de la sospita per definició, de la seva coneguda obra *Més enllà del bé i del mal*. «L'Església, amb els seus preceptes i prohibicions, hauria convertit en amargues les coses més belles de la vida.»

Per comprendre aquesta objecció cal aprofundir en les maneres com s'ha transmès el cristianisme durant segles. La transmissió de la fe que molts han rebut ha estat tan summament negativa, que molts han arribat a la conclusió, expressada per Friedrich Nietzsche, que aquesta opció amarga la vida, els sentits, el goig d'existir.

Si realment entengués la meua vinculació personal amb el Crist com un camí per amargar-me la vida, per créixer en el fastiguejar d'existir, de cap manera em mantindria ferm en aquesta opció, ni la proposaria a les persones que més estimo.

La fe, com a relació interpersonal amb el Crist, no té com a objectiu introduir més amargors a les moltes que ja ens dóna la vida, sinó alliberar-nos-en o bé donar-nos el coratge i l'audàcia per afrontar-les amb dignitat.

L'educació de la fe que molts han rebut ha estat molt negativa. L'obsessió pel pecat ha fet oblidar la bellesa d'un cor pur, obert a l'esperança. S'ha deixat de banda el bo, el bell, el diví que hi ha en la vida. També una moral de prohibicions ha impedit descobrir els horitzons meravellosos que es poden trobar en les pàgines de l'Evangelí.

Moltes persones que conec i estimo han rebut aquesta transmissió d'una presentació hostil de Déu, i aquesta imatge deformada i grotesca ha deixat marca en la seva estructura mental i en la seva vida emocional. Afortunadament, no ha estat el meu cas, perquè el Déu que em varen comunicar només anhelava el meu bé, la meua plenitud, el desplegament dels meus talents. Nietzsche diu que els cristians seríem més creïbles si fóssim més alegres. Té tota la raó.

Francesc Torralba
(*Jesucrist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

11. ✚ Diumenge III de Quaresma. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), vg., abadesa de Villavellayo (Castella); santa Rosina, vg.

12. Dilluns. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfan, monjo; sant Lluís Orione, prev. salesià.

13. Dimarts. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. vi), monjo i mr.

14. Dimecres. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, verge.

15. Dijous. Santa Madrona (s. ii), vg. i màrtir de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. Divendres. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. iv), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. Dissabte. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

CULTURA DE LA COMPASIÓN

La espiritualidad del Arca

La espiritualidad del Arca consiste en descender en la escalera de la promoción humana para estar con los débiles y los pobres, para formar una familia y una comunidad con ellos, para servirles. No consiste sólo en hacer cosas para ellos, sino en hacerse amigo de ellos, en vivir sencillamente con ellos.

La espiritualidad del Arca se especifica de una manera clara en estas palabras de Jesús. «Cuando des una comida o una cena, no llames a tus amigos, ni a tus hermanos, ni a tus parientes, ni a tus vecinos ricos; no sea que ellos te inviten a su vez y tengas ya tu recompensa. Cuando des un banquete, llama a los pobres, a los lisiados, a los cojos, a los ciegos; y serás dichoso, porque no te pueden corresponder, pues se te recompensará en la resurrección de los justos» (Lc 14,12-14).

En la visión bíblica, comer juntos significa hacerse amigos, entrar en alianza, quedar vinculados como hermanos y hermanas.

En El Arca, la misión esencial de los asistentes no es hacer cosas para las personas con discapacidades, sino más bien hacerse amigos suyos, hermanas y hermanos suyos.

Estamos unidos en una alianza de amor; somos miembros de la misma familia. Esto no excluye, claro está, que hagamos cosas para ellos, ni que sepamos cómo dialogar verbalmente con quienes son capaces de recibir y apreciar semejante comunicación. Lo que quiere decir es que lo específico en El Arca es la alianza de amor que nos une a todos.

Amar a una persona no consiste primeramente en hacer algo por ella, sino en ayudarle a descubrir su belleza, su unicidad, la luz oculta en ella, el sentido de su vida.

Jean Vanier
(*Escritos esenciales*. Ed. Sal Terrae)

ENTREVISTA

ANTONI BABRA

Ètica i tecnologia

La Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), per mitjà del Seminari de Doctrina i Acció Social de l'Església (SEDASE) del Departament de Teologia Moral, en col·laboració amb l'Institut de Tecnoètica de Barcelona (La Salle - URL), va organitzar els dies 13 i 14 de febrer una nova edició de les Jornades d'Ètica i Món Contemporani, enguany entorn de «La qüestió ètica en l'era de la tecnologia». L'objectiu de les sessions, com apunta el Dr. Antoni Babra, professor de Moral Social i director del SEDASE, va ser «contribuir a l'anàlisi ètica de l'activitat tecnològica, en el marc de la Doctrina Social de l'Església».

Per què van triar aquest tema?

Benet XVI, a l'encíclica *Caritas in veritate*, n. 70, parla de «la necessitat urgent d'una formació per a un ús ètic i responsable de la tècnica». D'acord amb aquesta línia, vàrem triar aquest tema perquè creiem que des d'una perspectiva deontològica ha de romandre el principi ètic, que sosté «que tot el que és tècnicament possible no sempre és moralment acceptable».

Què pretenien assolir?

Un equilibri entre la societat tecnològica i els desafiaments ètics, a fi que l'ús de la tecnologia no sigui només l'eficàcia, sinó que estigui al servei del progrés del món d'una manera èticament responsable amb les exigències de la justícia social, la sostenibilitat i el desenvolupament integral de l'home i dels pobles, sense subordinar la cosa espiritual a la cosa material.

I ho van aconseguir?

Sí, perquè ens ha permès constatar que Barcelona és una ciutat seduïda per la tecnociència, on les noves generacions de joves doctorats en aquest àmbit haurien de tenir major accés a empreses del sector. Fruit del debat, apareix el repte dels indefugibles requeriments d'una ètica humanística que reclama aprofundir en criteris de responsabilitat humana.

Oscar Bardaji i Martín

Es restaura el retaule de Sant Isidre

El retaule de Sant Isidre, de l'església parroquial de Sant Iscle i Santa Victòria de La Masana, a Andorra, ha començat a ser restaurat pels tècnics del Departament de Patrimoni Cultural del Govern d'Andorra. Una part, que no ha estat possible traslladar, serà arranjada en la mateixa església, i l'altra ha estat traslladada als tallers de restauració. La recuperació és necessària a causa de l'estat d'aixecament de la pintura de la policromia.

La trobada d'escolans es fa el proper dissabte

La trobada d'escolans de la diòcesi es farà el proper dissabte a partir de les onze del matí al Seminari de La Seu d'Urgell. Acabarà amb una pregària a la Catedral de Santa Maria. Us podeu inscriure a www.bisbaturgell.org.

Camí a Santiago al juliol

La Delegació de Joventut ha obert les inscripcions per participar en el pelegrinatge a Santiago de Compostel·la, que és previst que es faci aquest mes de juliol. Es pot entrar al portal web www.bisbaturgell.org i fer les preinscripcions i consultar els requisits per participar.

Comença aquest cap de setmana l'Escola Diocesana de Formació Permanent

L'Escola Diocesana de Formació Permanent comença aquest cap de setmana el seu funcionament. Neix amb la finalitat d'acompanyar tota persona en el creixement de la seva vida de fe. És un espai de formació en totes les dimensions de la vida cristiana (espiritual, humana, intel·lectual, eclesial, litúrgica, etc.) que, al mateix temps, pot ajudar a desvetllar i capacitar per a un concret compromís eclesial.

Com assenyala Mons. Joan-Enric Vives en la presentació als futurs estudiants, «als 50 anys de l'inici del Concili Vaticà II i als 20 anys de la promulgació del Catecisme de l'Església Catòlica, quan el Papa Benet XVI ha convocat un **Any de la Fe** i ens impulsa a una **"Nova Evangelització"**, som molt conscients dels problemes que ha d'afrontar avui la fe cristiana». Mons. Vives ens recorda que «la fe és el fonament de tot el que som i valorem més de nosaltres mateixos, de tot el que anunciem i vivim com a comunitat de creients, de tot el que realitzem pastoralment i de tot el que ajudem i servim el proïsme».

En aquest primer curs s'ofereixen, en una periodicitat de quinze dies, un total de set trobades de formació. Es demana el compromís de participar en totes les sessions del trimestre. En acabar el curs es lliurarà un certificat d'assistència.

El calendari del temari s'organitza així:

- 10 de març de 2012: Inauguració de l'Escola Diocesana de Formació Permanent.
- 24 de març de 2012: Introducció general a la Bíblia.
- 14 i 28 d'abril: Introducció a l'Antic Testament.
- 12 i 26 de maig: Introducció a l'Antic Testament.
- 9 de juny: Cloenda del trimestre.

Per al proper curs escolar (2012-2013) es continuarà la formació bíblica però també es tractaran temes com l'espiritualitat cristiana, el Credo, la celebració de la fe, l'acció pastoral, etc.

Jornada Diocesana de Pastoral de la Salut

Prop d'un centenar de persones, entre les quals un bon nombre de voluntaris i professionals sanitaris, va omplir el matí del dilluns 20 de febrer la sala d'actes de la Casa del Bisbat per participar de la VII Jornada Diocesana de Pastoral de la Salut, convocada sota el lema: «La força de la fe: conèixer la força guaridora que hi ha en tu.»

Va obrir l'acte la Gna. Montserrat Font SFU, Delegada Diocesana de Pastoral de la Salut, amb una reflexió sobre la figura de la Beata Anna Maria Janer i sobre com la seva actitud de servei als pobres i malalts «fa creïble la presència de Déu entre els homes». Tot seguit, l'Arquebisbe Joan-Enric va donar la benvinguda als assistents, tot destacant i agraint la tasca que fan a la Delegació de Pastoral de la Salut. Mons. Vives es va referir a la lectura de l'Evangeli del diumenge anterior, 19 de febrer, en la qual es relata el guariment d'un paralític gràcies a la perseverança dels seus amics per dur-lo davant Jesús (Mc 2,1-12), per compartir amb els presents la reflexió que tots tenim un gran do per guarir els cors de la gent com a part de l'Església que som.

La ponència central de la jornada, titulada «Conèixer la força guaridora que hi ha en tu», va anar a càrrec de Mn. Josep Font, Llicenciat en Teologia i animador de les sessions de Novahumanitas. Mn. Font va desenvolupar el tema tot distingint entre les forces guaridores que tenim com a persones i les que tenim com a cristians, i diferenciant en cada cas el que ell anomena «llacs» i «fonts» d'aquestes forces guaridores, en referència a les condicions, d'una banda, i les actituds, de l'altra, que ens permeten posar-les en pràctica en la nostra relació amb els altres.

En la segona part, Mn. Font va presentar una mirada des de la fe: som fills de la Nova Aliança, la Nova Aliança s'ha realitzat amb el Misteri Pasqual, l'apropiació del Misteri Pasqual es fa en el Baptisme. I va aprofundir el tema de la Nova Creació realitzada pel Crist i actualitzada en cadascun de nosaltres per obra de l'Esperit Sant.

Tot seguit, va presentar set fonts de salut com a cristians: la fe, l'esperança, la caritat, el sagrament del perdó, l'Eucaristia, el ser persona d'oració i l'enriquir la vida interior amb lectures, converses i acompanyament espiritual.

TEMPS QUARESMAL I PASSIÓ

per Mn. Manuel Pal

CINQUENA ESTACIÓ

El Cirineu ajuda Jesús a portar la Creu

«Us adorem Senyor, i us beneïm. Perquè per la vostra santa creu heu redimit el món.»

Els gest de l'home que venia del camp i ajudà Jesús a dur la creu ens fa comprendre la importància de l'ajuda fraterna en els moments difícils. Com s'aprecia la presència d'un amic, una paraula d'afecte i un gest concret de solidaritat, quan ens trobem aclaparats! Prop de l'home de Jericó passaven de llarg el sacerdot i el levita... També avui l'individualisme és una plaga. Senyor, com el samarità i el cirineu, feu-nos sensibles al dolor dels altres i que sapiguem comprometre'ns en accions i moviments de vertadera solidaritat.

Tingueu pietat de nosaltres, Senyor...

Com agraiem nosaltres l'ajut que se'ns ofereix?
Tots hem d'ésser un dia o altre cirineu del qui sofreix.

SISENA ESTACIÓ

La Verònica eixuga la cara de Jesús

«Us adorem Senyor, i us beneïm. Perquè per la vostra santa creu heu redimit el món.»

És una dona valenta la Verònica. Sap trencar les barreres de la por i dels respectes humans i arriba fins on vol arribar: a donar a la persona de Jesús la seva tendresa i encoratjament. Senyor, feu que en el món d'avui —i en la comunitat cristiana— es reconeguin a la dona tots els seus drets i feu que sigui justa i generosa en exercir-los. Que les seves qualitats, de sensibilitat, intuïció i tendresa, unides a la fortalesa i a la intel·ligència, la facin passar al davant en l'atenció a cada persona i en la lluita per la justícia i la caritat.

Tingueu pietat de nosaltres, Senyor...

Gest valent d'humil tendresa que eixuga la sang i el plor.
En l'ànima deixa impresa la imatge del Crist Senyor.

SETENA ESTACIÓ

Jesús cau per segona vegada

«Us adorem Senyor, i us beneïm. Perquè per la vostra santa creu heu redimit el món.»

Comprovar la reincidència, la recaiguda en el mal, en el pecat, en la injustícia, és particularment dolorós i descoratjador. Sembla a vegades que els esforços són inútils i que no val la pena de seguir lluitant. Pensem especialment en els mestres que treballen en el camp educatiu, en els animadors de comunitats i moviments apostòlics, en els dirigents d'associacions culturals, sindicals i polítiques... Senyor, que no es desanimin mai si no veuen els fruits immediats de la seva entrega. Que revisin, si cal, l'acció i que l'emprenguin amb renovades energies. Que la fe en si mateix i en els altres sigui més forta que els fracassos passatgers.

Tingueu pietat de nosaltres, Senyor...

Caurem, una altra vegada, si de Déu no ens refiem.
Nostra vida escarmentada només d'Ell rebrà nou tremp.